

Furtună

George Bacovia

Prin codrii Bacăului
Vâjâie vântul
Și-ntunecă lumea
Un cer ca pământul
Și codru pe codru
Se umple de clocot,
Iar toamna în hohot
Le cântă prohodul...
Și parcă mă cheamă,
De crengi atârând,
Avesalomi gemând
Cu plete-ncâlcite...
De spaimă mă prind
Priviri rătăcite,
Și mintea, de zgomot,
Nimic nu înțelege...
Și-aș vrea ca să mor
Ca Romulus rege,
Uitat, legendar...
Cuprins de-o furtună,
Pierdut să dispar
Prin codrii Bacăului...